

M2TECH Young DSD - Alkímia

Emlékeznek még az M2Tech Young konverterre? Igen, arra az esztétikus, egyedi formavilágú készülékre, amelynek rácsos előlapján keresztül sejtelmesen világlott át az információ. Mindez már a múlté. Itt van az új modell, amely továbbviszi elődje tudását, kiegészülve a natív DSD lejátszással, még ha vesztett is bájából az új dizájn miatt.

Elődje kétségkívül magasra tette a képzeletbeli léceket, mind a forma, mind pedig a hangminőség okán. Kíváncsiságból összevettem a régi és az új Young belső szerkezetét: az áramköröket jelentősen újratervezték, a legnagyobb változást azonban az új, XMOS USB chip érkezése okozta. PCM kódolású anyagoknál megmaradt a 32 bites, 384 kHz-es felső határ, de már megbirkózik az x64-es és x128-as DSD anyagokkal. További újítás, hogy kapott egy digitális hangerőszabályzót, amelyet 0,5 dB-es lépcsőben használhatunk, 0 és -96 dB között. Biztonságos csomagolásban kaptam kézhez az egységet, belül töbrétegű, puha szivacsburkolat adta a védelmet. A Young-on felül a doboz tartalmazott egy tápegységet, egy alap USB kábelt, egy távirányítót, valamint egy igényes, többnyelvű kezelési utasítást. Az utóbbi időkben jellemzően fénymásolt anyagokat mellékeltek a gyártók, így jól esett lapozgatni a nyomdában készült használati útmutatót. Ha eljutunk esetleg a vásárlásig, vigyázva emeljük ki a Young-ot a helyéről, mert a téglatest minden éle túhegyes, szóval ez húsbavágó kérdés! Én megjártam vele, mint Hófehérke az orsóval. Ja, nem, az Csipkerózsika volt. Na, mindegy. A dizájn mindenek felett. Immáron biztosan a kézben tartva, megmustráltam: a fenekével kezdtem. Bemenetből akad itt három fajta: USB-B, egy-egy S/PDIF és egy AES/EBU. Ez így, azt gondolom rendben is van. Az viszont nem igazán, hogy csak XLR analóg kijárat került rá, természetesen átalakítót nem mellékeltek. Azt gondolom, ez még nem az a kategória, ahol az XLR only-t, mint békát, le kellene nyelnünk, még ha franciásan van is elkészítve. Pardon, olaszosan. Én már ettem rántott békacombot, szóval ugorjunk tovább a dolgon, az XLR/RCA átalakító beszerzése után elkezdődhetett a meghallgatás. Csak előtte had ejtsek néhány szót az előlapról. A jobb oldali hangerőszabályzó és bemenetválasztó mellett egy aprócska ki és bekapcsoló gomb található rajta, valamint egy ízléses kis képernyő, amely, bár kéken világít, mégsem süti ki az ember szemét. Jelzi a hangerőt, az aktuális bemenetet és a mintavételezési frekvenciát. A készüléket a gyári tápegységével próbáltam ki, de az upgrade lehetősége adott: a Van der Graf külső táp alacsony zajú, diszkrét elemekből felépített, több forrást is ellátni képes egység bizonyosan nagy előrelépés az olcsó adapter után.

Nézzük, milyen messzire ugrik a békánk! A mai tesztprogram négy különféle albumot sorakoztat fel, igyekeztem meríteni, így lesz blues, dzsessz, aranyos női zongorista nagyzenekari kísérettel és rock is. Elsőként Hugh Laurie második stúdióalbumát, a „Didn't it Rain"-t hallgattam meg. Sima 16 bites, 44,1 kHz-es felvétel. A laptop konfigurációja a szokásos volt: Windows 8, Foobar 1.3.1, Young driver R2.20, foo_input_sacd plugin 0.7.1, a Foobar konfigurációja a gyártó utasításai szerint beállítva, plusz Fidelizer 6.0. A laptop és a DAC között egy Nordost Heimdall 2 USB kábel szolgáltatta az összeköttetést, az összekötő kábel egy Siltech volt. Kicsit későn vettem fel ezt a Laurie albumot a tesztanyagok közé, aminek az volt az oka, hogy nehezen barátkoztam meg vele. Míg az első albumát gond nélkül és azonnal be tudtam fogadni, a második rejtett értékeire csak később bukkantam rá. Nem titkolva, a Young hamar levett a lábamról. Laurie hangja hihetetlenül plasztikusan, artikuláltan szólalt meg, a felbontása kiemelkedően jó, precíz, de mégis, a paraméterek zenévé álltak össze a lánc végén. A „One for my Baby"-t hallgatva a kissé melankolikus dallamszöveg, a sok felvonultatott hangszer nagyon megkapó egészé áll össze, nekem mégis, kiragadva, a gitár és a ritmust adó csettintés az, ami felteszi a koronát erre a számra. Az „I hate a Man like You": hát, a zongorának valahogy így kellene szólnia! Testes, szinte kézzelfoghatóak a hullámok, amiket felerősít a hangszer teste, a bőgő pedig erre is rátesz egy lapáttal. A kísérő csörgődob szerényem búvik meg a háttérben, de roppant fontos szerepe van: nem lesz tőle egysíkú az énekesnő egyébként csodálatos hangja. Amikor a gitár is becsatlakozik, teljes lesz a Kánaán! A Young nagyon szinergikusan dolgozik az erősítő alá, rég hallottam ennyire kedves hangot idehaza. Az album utolsó száma, a „Changes" igazi örömszene. A zongora megint isteni, Laurie jól adja saját magát, a lassú induló után aztán egy pergő, vidám és energikus, mit energikus, eufórikus nótává duzzad. Minden hangszernek teste van, súlyosak, de hitelesek tudnak maradni, a Young kétségkívül egy összeszedett, kész termék benyomását tette rám.

A második albumot az utóbbi időben nagyon sokat hallgatom. Talán a vérbeli jazz rajongóknak mond valamit Chihiro Yamanaka neve. Fiatalkor ellenére népszerű és termékeny a japán hölgy, 2001 óta 15 albumot adott ki és már van három koncert DVD-je is. A zongoristától (és kísérőitől, mert velük együtt áll össze kerek egészé zenéje) az „Outside by the Swing" ez a bizonyos sokat hallgatott album. Gyors és pergő jazz ez a javából, amely tud nagyon impulzív, mi több, improvizatív is lenni! Az album első négy száma, mint apró kis energiakapszulák, úgy robbannak, a Young pedig, mintha csak neki találták volna ki a műfajt, lekövet minden kis rezdülést, életet lehelve a hangszerekbe. A bőgő, a zongora, a dobok,

mind-mind zeneileg állnak össze egy fogyasztható masszává, amelyet csak habzsolva lehet élvezni. A művész játékát, zenei filozófiáját talán a „Teared Diary" foglalja össze a legjobban. Érzelmes és megindító, ahogy a hangszerrel bánik, az olasz konverter pedig képes volt ez a merengő, lebegő hangulatot közvetíteni, átadni mindazt az érzelmet, ami ebbe az egyetlen számba volt belesűrítve. Kevés eszköz képes erre... Másik kedvencem a Yagibushi című felvétel. Lassan indul, de a végére felduzzad, színessé és élmény dússá válik a fekete fehér kép. A dinamikai csúcsokat jól követi a Young, a három zenész összeszokva, szerintem helyenként előre nem is megbeszélte, egyéni dallamtöredékeket fűzve adja a magáét a műhöz.

A harmadik albumon is egy hölgy szerepel, őt talán többen ismerik. Tori Amos-ról van szó, és a „Gold Dust"-ról. Ez egy válogatásalbum, amelynek érdekessége, hogy Amos korábban feljátszott számait ezúttal nagyzenekari kísérettel (Metropole Orchestra, vezényel: Jules Buckley) adja elő. Amosról az tartják, hogy zenéje megosztja az embereket. Én ebből semmit nem érzek, a „Gold Dust" egy nagyon jól sikerült kirándulás volt ebbe a speciális műfajba, amely egyre népszerűbb, Magyarországon is. Ami engem megfogott benne, az a különleges hangja. Klasszikus zenei képzésben részesült,

mezzoszoprán hangfajban. Emellett dalszerző és kitűnő zongorista is. A „Precious Things” nagyon komplex zenei anyag. Önmagában nem okozna gondot egy részegységnek sem, de így, nagyzenekari kísérettel hajlamos összezavarni a dolgokat. Jól állja a sarat a Young, sokat tesz hozzá a rendszeremhez, kiművelten artikulálja ezt az összetettséget. Egységes, részletező, jól pozicionálja a hangjegyeket, aminek megint csak az a vége, hogy összeáll a zene, egésszé. Az album címadó dala, a „Gold Dust” személyes kedvencem. Bár jobban szeretem az eredeti felvételt, nem rossz ez a változat sem, csak kevésbé spontán. Időutazásra hívja az arra fogékonyakat a művésznő, vissza az időbe, a gyermekkorba. Felidézve a csodás pillanatok, mi is elmerenghetünk a múlton, számot vethetünk magunkkal, akaratlanul is elgondolkodva az elmúláson. Érzelmes dal az aranypor, és bár Amos sok-sok személyes emlékét idézi meg benne, de nekünk is tükröt tart. De ez a tükör csak akkor dereng majd fel, ha lesz valami, ami úgy tolmácsolja. Az M2TECH ilyen tolmács. Érti Tori Amos nyelvét. Ha pedig megjelenik a gold dust a szemünk sarkában, akkor az már jó. Nekem ott volt. A „Marianne”-al tértem vissza az evilágba, ennek a nótának határozottan jót tett hogy sok zenész működött közre a felvételnél. Elemi dinamika és megindulások dobják fel, zseniális lett ez a felvétel, mestermű. Bámulatos az az összhang, ami a zenészek között van, a Young pedig mint a karmester: átlátja, átengedi magán a rezdüléseket, de kézben tartja a zenekart.

Utolsóként, persze nem maradhatunk DSD felvétel nélkül. Én, sokakkal ellentétben, nem hiszek egyes digitális formátumok megkérdőjelezhetetlen fölényében. Hanglemezt a mai napig szívesebben hallgatok, de természetesen akadnak szerethető digitális forráskészülékek, bőségesen. Önmagában a DSD sem garantált siker. De ha összeállnak a csillagok, létrejöhet valami igazán jó. Kell egy jó zenekar, sok jó felvétel, némi ihletettség a hangmérnökök és a zenészek részéről, utána lefejtethjük mindezt mondjuk egy jó SACD-ről (2001-es remaster kiadás). Így született meg a Dire Straits „Alchemy” koncertlemeze, amely az első élő rögzítésű teljes felvétele volt az angol rock bandának. Én egyben a valaha készült egyik legjobb rock koncertnek is tartom. Meghatározó zenei élmény, amelyet csak az igazán kiemelkedő minőségű készülékek adnak vissza teljes valójukban. A jelenlétérzet, amelyben a DSD felvétel nagyon erős, a Young érdeme is. A „Once upon a time in the West” a maga 13 percével maratoni, a közönség reakciói pedig nagyban hozzájárulnak ahhoz a bizonyos „presence”-hez. Kiváló felbontásban adja vissza a zenét, működik az alkímia. Az „Expresso Love” a szintikkel, a Knopfler torzított gitárjátékával igazán élvezetes, lendületes, vagy a „Private Investigation” a baljós felvezetésével, hátborzongató.

Mit ad hát nekünk az M2TECH Young DSD két kg fémen és műanyagon kívül? Olyan pragmatikus zeneiséget, amely párját ritkítja. Vagy mondhatnám, hogy a drágább konverterek sajátja. A konkurenciához képest különösen erős ár-érték arányban, egyszerűen jó volt rajta zenét hallgatni. A Mikulás bedobhatna egyet a kéménybe. Mindenkinek.

Forgalmazó: **Audio Centrum**